

РЕШЕНИЕ

№ 30158

гр. София, 29.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав, в
публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **3868** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на Р. Ц. А., А. Е. Д., М. Н. К., Н. В. Г., Л. П. М., И. И. Н., Й. И. Д., С. И. С., Е. Б. С.-П., М. Х. М., И. Д. Р., Д. К. Т., Ц. Д. Б., М. И. И., М. А. К., Е. В. М., Д. П. М. и Б. А. М., депозирана чрез адв. А., срещу Заповед № РКС26-РД-09-214/ 16. 03. 2026 г., издадена от кмета на район „К. село“. С посочения административен акт на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1 и т. 4 във вр. с ал. 3 от ЗУТ е наредено на Столична община – район „К. село“ да премахне преместваем обект: „Метална бариера“, находяща се в имот с идентификатор 68134.201.220 по КKKP – публична общинска собственост, с предназначение за второстепенна улица, между жилищни сгради с административен адрес [улица] и [улица].

В жалбата се сочат подробни аргументи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание оспорващите лица се представляват от адв. А. и от адв. Г., които поддържат жалбата и молят за отмяна на обжалваната заповед.

Ответникът - кметът на район "К. село" при Столична община се представлява от юрк. Д., която оспорва основателността на жалбата и моли за нейното отхвърляне.

Административен съд - София град, след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с правомощията им по чл. 223 от ЗУТ, длъжностни лица от район „К. село“ — СО са извършили проверка на място и по документи на преместваем обект по смисъла на чл. 56, ал. 1 от ЗУТ във връзка с § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, а именно: „Метална бариера, находяща се в имот с идентификатор 68134.201.220 по КKKP - публична общинска собственост, с предназначение за

второстепенна улица, между жилищни сгради с административен адрес [улица] и [улица], при която е установено следното:

Обектът представлява метална бариера, поставена в имот с идентификатор 68134.201.220 по КKKP - публична общинска собственост, с предназначение за второстепенна улица, между жилищни сгради с административен адрес [улица] и [улица]. Бариерата е захваната от едната страна за метална стойка, а другият край е вързан с въже за метална стойка. Административният орган е приел, че „метална бариера“ е преместваем обект, съгласно § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ.

Установено е в хода на административното производство, че теренът, върху който е поставена металната бариера, е собственост на Столична община, а собственикът на обекта е неизвестен. При изследване на съхраняваните се в районната администрация документи е констатирано, че преместваемият обект е поставен върху терен, който е общинска публична собственост и няма издадено разрешение за поставяне.

Поради това е обоснован извод, че е налице незаконосъобразно поставен преместваем обект, монтиран върху имот, общинска собственост, без разрешение за поставяне, съгласно чл. 56, ал. 2 от ЗУТ във връзка с чл. 57а, ал. 1, т. 1 от ЗУТ.

Така установените обстоятелства са отразени в съставения от служители по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ на районната администрация Констативен акт № РКС26-ГР94-359-П/25. 02. 2026 г., с който е образувано административно производство по реда на чл. 57а, ал. 2 от ЗУТ за налагане на принудителна мярка по чл. 57а, ал. 1 от ЗУТ.

Констативният акт е съставен в отсъствието на собственика и е обявен по реда на § 4 от ДР на ЗУТ, чрез залепване на място на метална бариера и на информационното табло за съобщения, в сградата на районната администрация, за което са съставени служебни бележки от 04. 03. 2026 г.

В законоустановения седемдневен срок срещу посочения констативен акт е постъпило възражение с рег. № РКС26-ГР94-473/09. 03. 2026 г. от собствениците на жилищна сграда с административен адрес: [населено място], [улица], вх. А и вх. Б, като не били представени документи, доказващи законността на поставената метална бариера. Поради това административният орган е приел възражението за неоснователно, тъй като няма изискуемото по закон Разрешение за поставяне по реда на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ.

Била издадена оспорваната Заповед № РКС26-РД-09-214/ 16. 03. 2026 г. от кмета на район „К. село“, която на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1 и т. 4 във вр. с ал. 3 от ЗТ е наредено на Столична община – район „К. село“ да премахне преместваем обект: „Метална бариера“, находяща се в имот с идентификатор 68134.201.220 по КKKP – публична общинска собственост, с предназначение за второстепенна улица, между жилищни сгради с административен адрес [улица] и [улица].

В хода на съдебното производство е допусната и изготвена съдебно-техническа експертиза, в която вещото лице е посочило, че процесният обект представлява метална бариера и ограда, която прегражда уширение, което е част от второстепенна [улица] между УПИ XIV-145 и VII-144 в квартал 53 от м. Л., СО - район „К. село“. В такъв случай от улицата са отнети 332,7 кв.м. за паркинг. Оградата се състои от две части - от северната страна на бариерата е изградена ограда от метални тръби с диаметър 3 см с височина 120 см и оградна мрежа, от южната страна на бариерата има монтирани метални тръби с височина 130 см и с различен диаметър - 10,12 и 14 см, през различни разстояния - 220см и 155 см. Между коловете има заварена хоризонтална тръба, а в последната част е заварена арматурно желязо. Самата бариера е метална тръба с дължина 360 см и се спуска с въже. Единият от металните колове е наклонен и се вижда, че е забит директно в земята, което предполага монтиране по същия начин и на останалите. Изпълнението на оградата и бариерата е от събрани остатъци от материали - парчета тръби,

арматурно желязо, коловете са с различен диаметър 14 и 18 см, видимо срязани парчета от отпадъци. Това е самоделно направено съоръжение, което трудно може да се определи като ограда /лист 27 и 28 от делото/. В паркинга могат да се паркират 15 броя леки коли, чиито собственици са обитатели само на жилищната сграда с идентификатор 68134.201.145.1, която се разполага в УПИ XIV-145. Според одобрения кадастър в нея има 26 самостоятелни обекта. Въпросният паркинг е част от второстепенна [улица].201.220, който е общинска публична собственост. Вещното лице е посочило, че процесното съоръжение е „строеж“ по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, като доколкото не представлява „преместваем обект“, няма одобрена схема за поставяне. Вещното лице е представило копие от регулационен план на местност „Б.. Девети септември“, квартал 1026а, парцели Ia и III, одобрен със Заповед РД-50-09-11/14.01.1986 г. на Главен архитект на С.. Видно е, че сградата на жалбоподателите се намира в парцел III - с отреждане за общинско и жилищно строителство, който е с площ 4845 кв.м. Мястото, в което е изграден паркингът сега, е отредено и е с означение за озеленяване. Никъде няма посочено паркиране.

С изключение на отговора по т. 2, съдът се довери на заключението на съдебно-техническата експертиза, тъй като е изготвена от компетентно вещно лице и отговаря в пълнота на поставените задачи.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е депозирана от заинтересовани лица и в законоустановения срок срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган - кмета на район „К. село“ при Столична община, което се установява от Заповед № СОА26-РД09-1190 от 05. 02. 2026 г. /публично достъпна на интернет страницата на Столична община/, с която на основание чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ, кметът на Столична община е делегирал на кметовете на райони правомощия по издаването на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 от АПК. Налице са ясни и конкретни мотиви и разпоредителна част, както и подробно описание на преместваемия обект и неговото местонахождение.

Неоснователни са и възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения. Съгласно чл. 56, ал. 3 и ал. 4 от ЗУТ констативният акт и заповедта се връчват на собственика на преместваемия обект. В случаите, когато собственикът на обекта, поставен в чужд имот, е неизвестен, констативният акт се съобщава на собственика на имота, а със заповедта последният се задължава да го премахне за своя сметка. В настоящия случай органът е бил възпрепятстван да установи действителния собственик на преместваемия обект, доколкото по делото липсват документи за собственост на процесния обект и издателят на ата не би могъл да узнае за поставянето на металната бариера от наследодателите на оспорващите лица.

Поради това, законосъобразно и в съответствие с разпоредбата на § 4, ал. 2 от ДР на ЗУТ за издаването на заповедта е съобщено чрез поставяне на таблото за съобщения на Столична община, район „К. село“.

Законът допуска адресат на заповедта да е друго лице /собственик на имота/, различаващо се от собственика на преместваемия обект. Именно тази законова възможност води до извод за липсата на допуснати процесуални нарушения, изразяващи се в това, че адресат на заповедта е Район "К. село" при Столична община, в качеството на собственик на имота.

Заповедта е постановена и при правилно прилагане на материалния закон.

Процесният обект „Метална бариера“ има всички характеристики на преместваем обект по

смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ и същият е разположен в имот с идентификатор 68134.201.220 – публична общинска собственост, което се установява и от заключението на приетата по делото съдебно-техническа експертиза. В КККР процесният имот е отразен като публична общинска собственост с трайно предназначение за второстепенна улица. Съгласно ЗКИР данните в КККР имат официална доказателствена сила до доказване на противното по съдебен ред, като в настоящото производство спор за материално право е недопустим. В тази връзка ирелевантно в настоящото производство е наличието на спор за материално право, инициирано от оспорващите лица пред Софийския районен съд. Законосъобразността на оспорения акт на основание чл. 142, ал. 1 от АПК се преценява към момента на издаването му. Ето защо, дори и при евентуално уважаване на иска, влязлото в сила съдебно решение ще установи наличието на ново правно основание занаяпред /от влизането в сила на решението/.

Поради това съдът не споделя твърдението на оспорващите лица, че металната бариера е поставена в имот, тяхна собственост.

Предмет на оспорената заповед е единствено металната бариера, поради което не е необходимо в конкретния случай да се преценява дали поставената ограда представлява строеж или преместваем обект. Безсъмнено металната бариера има характеристиките на обект по смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, съгласно чиято разпоредба "преместваем обект" е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж.

Поставянето на преместваем обект е под разрешителен режим, съгласно нормата на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ, изискващ издаването на разрешение за поставяне. Редът за издаването му е установен с наредба на общинския съвет, като за Столична община това е Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община /НПОРИМДЕРДТСО/.

В случая органът се е позовал на чл. 57а, ал. 1, т. 1 от ЗУТ – преместваемият обект е поставен без одобрена схема, когато такава се изисква, и/или без разрешение, в противоречие със схемата и/или в противоречие с издаденото разрешение. Основанията за издаването на заповед по чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ са алтернативно изброени в нормата на чл. 57а, ал. 1 от ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган да разпорежи премахването на преместваемия обект. В настоящия случай липсва издадено разрешение за поставяне, т.е. налице е основание, предвидено в чл. 57а, ал. 1, т. 1 ЗУТ, като е ирелевантно наличието на действаща одобрена схема или такава с изтекъл срок на действие, поради което издадената заповед се явява законосъобразна.

Дори да се приеме твърдението на оспорващите лица, че метална бариера е поставена преди действието на ЗУТ, то съгласно чл. 120а от ППЗТСУ /отм./ отново е необходимо да бъде издадено разрешение за поставяне въз основа на схема, одобрена от главния архитект. Доколкото по делото такива документи не са установени, то правилно административният орган е приел, че е налице преместваем обект, който следва да бъде премахнат.

Доказателства, че поставянето на металната бариера е в съответствие с относимите законови разпоредби, не се съдържат и в документите, представени от оспорващите лица в съдебното заседание, тъй като се отнасят до изграждането на жилищна сграда, но не и до поставянето на металната бариера.

Не следва да се обсъждат аргументите за търпимост на металната бариера, тъй като разпоредбите на § 16 от ПР на ЗУТ и § 127 от ПЗР на ЗУТ са приложими по отношение на строежи, а процесният обект е преместваем такъв.

Оспореният акт съответства и на целта а закона - недопускане държането на обекти по чл. 56, ал. 1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл. 57а, ал. 1 ЗУТ за тяхното премахване.

Горните аргументи мотивират съда да приеме, че оспорената заповед представлява законосъобразен административен акт, жалбата срещу който следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК следва да бъдат присъдени направените от ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер, определен по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд - София град, Второ отделение, 53 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Ц. А., А. Е. Д., М. Н. К., Н. В. Г., Л. П. М., И. И. Н., Й. И. Д., С. И. С., Е. Б. С.-П., М. Х. М., И. Д. Р., Д. К. Т., Ц. Д. Б., М. И. И., М. А. К., Е. В. М., Д. П. М. и Б. А. М. срещу Заповед № РКС26-РД-09-214/ 16. 03. 2026 г., издадена от кмета на район „К. село“.

ОСЪЖДА Р. Ц. А., А. Е. Д., М. Н. К., Н. В. Г., Л. П. М., И. И. Н., Й. И. Д., С. И. С., Е. Б. С.-П., М. Х. М., И. Д. Р., Д. К. Т., Ц. Д. Б., М. И. И., М. А. К., Е. В. М., Д. П. М. и Б. А. М. да заплатят на Столична община направените по делото разноски в размер на 102.26 евро.

РЕШЕНИЕТО съгласно чл. 215, ал. 7, т. 4 от ЗУТ е окончателно.

ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: